

Hoa Mặt Trời

T
rời thấp hay cao không biết nữa / mà sương mù trắng ngập hành lang...mà con bướm thức
không buồn vỗ / đôi cánh hiu hiu nắng vỗ vàng...

Rồi nó nằm yên, rồi nó chết? Hoa không buồn nở tiễn tình nhân? Con chim cũng vậy, buồn
không hót. Sương ngập hành lang trắng xóa sân...

Muốn thả câu thơ để nhẹ lòng / biết đâu ngoài biển có cầu vồng / hải âu ở đó không tù túng /
đập cánh cho ngày trắng lướt lông...

Sáng chín giờ hơn, chút mặt trời / chưa làm sương khói tỏa thành hơi. Câu thơ chưa có, lòng
chưa ấm...đến lá vàng rơi cũng chẳng đôi!

Tôi đi đắp mộ cho con bướm / như thể buồn tay đắp mộ thơ...hiện đại hay là thơ cổ đại...thơ
nào thì cũng chứa hư vô?

Cái không là có là hoa cỏ, là núi non kia rất đỗi ngẫu? Là những tháp Chàm trong ký ức / ngói
bung gạch vỡ hóa Thiên Thu?

Em à xe lửa leo lên núi...qua ba cái hầm đĩ vãng thôi...sáng nhớ chiều em nơi Quảng Thuận /
nắng vàng hiu hắt tưởng mưa rơi!

Tôi đang lang thang trong hành lang...Tôi nao nao lòng thương nhớ nàng...Chị về đây nhé, em
về nhé...chờ lát nữa hồng mây Đơn Dương...

*Hư vô hư vô lòng tôi thơ / hay mây Thu bay sương Thu nhòa...hay em đang rửa chân bên
suối...cái mặt trời xưa chắc nở hoa?*

Trần Văn Lệ